

«Τοπικός» και «παγκόσμιος»

/ Γνώμες

Υπάρχει και σήμερα, όπως και παλαιότερα, μια αναζήτηση του Θεού, αλλά και μια έντονη αμφισβήτηση της υπάρξεώς Του. Πάντα υπάρχουν πρόσωπα που τον θέλουν στην ζωή τους και άλλα που τον αποστρέφονται. Το «πρόβλημα» για τους δεύτερους δεν είναι τόσο η παρουσία του Θεού, γιατί λένε ότι δεν υπάρχει γιατί δεν είναι ορατός. Η «δυσκολία» τους είναι η ύπαρξη των αγίων, οι οποίοι διά των αγίων λειψάνων τους κάνουν ιδιαιτέρως αισθητή την παρουσία τους. Το έχει εύστοχα σημειώσει ο Ιερός Χρυσόστομος λέγοντας ότι τα «χωρίσαμε» με τον Θεό. Αυτός κράτησε τις ψυχές των αγίων και σε εμάς άφησε τα λείψανά τους για να λαμβάνουμε χάρη και δύναμη και για να παρηγορούμαστε. Η παρουσία των Ιερών λειψάνων δημιουργεί χαρά, αλλά και προβληματισμό σε όσους

δεν πιστεύουν στην ύπαρξή Του.

•

του Αρχιμανδρίτη Ιακώβου Κανάκη

Ένας εξ αυτών των αγίων, ανάμεσα σε τόσους πολλούς, είναι ο άγιος Αθανάσιος Επίσκοπος Χριστιανουπόλεως, ο οποίος εορτάζει στις 17 Μαΐου. Πρόκειται για έναν «τοπικό» άγιο. Όμως τί σημαίνει τοπικός άγιος; Κανείς άγιος δεν μπορεί να είναι τοπικός, γιατί κάθε άγιος είναι «οικουμενικός». Μπορεί να «τρέξει» σε κάθε τόπο, όσου μακριά και αν είναι, όπου οι άνθρωποι τον επικαλούνται. Όμως ας δούμε μερικά σύντομα βιογραφικά του στοιχεία. Γεννήθηκε στην Καρύταινα της Γορτυνίας περίπου το 1640 από τους ευλαβείς γονείς του τον Ανδρέα και την Ευφροσύνη.

Από την μικρή του ηλικία είχε κλήση αφιερώσεως στο Θεό και στην Εκκλησία.

Τα εγκύκλια γράμματα θα μάθει στην σπουδαία και ξακουστή σχολή της Ιεράς Μονής Φιλοσόφου, κοντά στην Δημητσάνα, αλλά και ως κληρικός στην συνέχεια θα κατευθυνθεί στην Κωνσταντινούπολη προκειμένου να λάβει μεγαλύτερη μόρφωση και εκπαίδευση.

Οι γονείς του, όπως συνήθως συμβαίνει, μετά την ενηλικίωσή του τον παρότρυναν να παντρευτεί, αλλά εκείνος ποθούσε την μοναχική ζωή. Μάλιστα χωρίς να ερωτηθεί, του διάλεξαν σύζυγο, από πλούσια μάλιστα οικογένεια, με την οποία τον αρραβώνιασαν.

Τον έστειλαν λοιπόν στο Ναύπλιο, για να προμηθευτεί τα αναγκαία για τον γάμο. Στο δρόμο κοντά στην Εκκλησία της Παναγίας στο Βιδόني, κοντά στο χωριό Σύρνα της ένδοξης Γορτυνίας, ο Αναστάσιος, αυτό ήταν το κοσμικό του όνομα, σταμάτησε για να προσευχηθεί. Εμπρός στο εικόνισμα της Παναγίας, με πίστη την παρακάλεσε, μέσα από την καρδιά του, να του «φανερώσει τον δρόμο του». Το βράδυ είδε ένα ιδιαίτερο όνειρο. Αξιώθηκε να δει και να κληθεί από την Παναγία, η οποία του είπε: «Σκεύος εκλογής και υπηρέτης του Υιού μου επιθυμώ να γίνεις». Αυτό πού έγινε τον στήριξε πάρα πολύ και τον έκανε να πάρει οριστικές αποφάσεις.

Έστειλε την ίδια ημέρα τους συνοδούς του πατέρα του, οι οποίοι τον συνόδευσαν, με τα αναγκαία του γάμου, πού είχαν αγοράσει στον πατέρα του λέγοντάς του ό,τι στο όραμα αυτό είχε ακούσει. Κυρίως την φράση: «Ας παντρευτεί άλλον άνδρα η νεαρή κοπέλα. Εσύ πορεύσου στην Κωνσταντινούπολη, για να λάβεις εκεί όσα ο Υιός και Θεός μου ευδόκησε».

Ο Αναστάσιος αποφασίζει την μοναχική ζωή και πορεύεται στην

Κωνσταντινούπολη.

Εκεί θα γίνει μοναχός και εν συνεχεία θαχειροτονηθεί διάκονος και πρεσβύτερος. Αργότερα, ο Οικουμενικός Πατριάρχης Ιάκωβος (1679-1682) βλέποντας τα πολλά του χαρίσματα και την αφοσίωσή του στην Εκκλησία τον χειροτονεί Μητροπολίτη Χριστιανουπόλεως, υπέρτιμο και έξαρχο πάσης Αρκαδίας με έδρα την Χριστιανούπολη.

Ως αρχιερέας εργάστηκε με ζήλο και αυταπάρνηση, ειδικά στα πρώτα του έτη, καθώς βρήκε μια δύσκολη σε πολλά κατάσταση στην περιοχή.

Οι κάτοικοι, κάτω από την τυραννική εξουσία των τούρκων, είχαν εξαχρειωθεί και εξαθλιωθεί. Επικρατούσε χάος ηθικά και κοινωνικά, αλλά και στο θέμα της Πίστης των ανθρώπων υπήρχε παρακμή. Πρώτο του μέλημα ήταν η εξεύρεση συνεργατών. Άνθρωποι νέοι, καλοπροαίρετοι και φωτισμένοι γίνονται ιερείς και ξεκινούν παράλληλα με τον Μητροπολίτη έργο θεάρεστο. Για το σκοπό αυτό ιδρύει σχολεία και επιμελείται την μόρφωση των κληρικών.

Εκτός των κληρικών μερίμνησε και για την πνευματική καλλιέργεια του λαού. Η κατήχηση και η ενσυνείδητη μετοχή των ανθρώπων στα μυστήρια της Εκκλησίας υπήρξε βασική του μέριμνα.

Ενδιαφέρθηκε για την επανασύσταση των Ιερών Μονών και την ίδρυση νέων, διότι ο Ορθόδοξος μοναχισμός είχε δώσει και δίνει σπουδαία αγαθά στις κοινωνίες. Τα μοναστήρια είναι φάροι πνευματικότητας και πολιτισμού.

Ο Μητροπολίτης, όπως όλοι οι Ποιμένες, βρέθηκε συμπαραστάτης σε κάθε άνθρωπο που είχε ανάγκη. Γέροντες σε ηλικία, διωκόμενοι, χήρες και ορφανά παιδιά έβλεπαν στο πρόσωπό του τον πνευματικό πατέρα. Στις δύσκολες συνθήκες διαβίωσης κατάφερε να ενισχύσει με κουράγιο και ελπίδα το λαό.

Οι νηστείες, αγρυπνίες, προσευχές, μελέτες των Ιερών Κειμένων και αυτή η ελεημοσύνη τον έκαναν δοχείο μεγάλων ευλογιών και χαρισμάτων, όπως το χάρισμα της θαυματουργίας. Πολλοί έλαβαν την θεραπεία τους από τις δεήσεις και τις πρεσβείες του.

Ο Άγιος στην Θεία Λειτουργία πραγματικά έλαμπε. Το πρόσωπό του ήταν ολοφώτεινο. Γινόταν λαμπερός τυλιγμένος στο άκτιστο φως. Όταν έλεγε το «Κύριε, Κύριε επίβλεπον εξ' ουρανού και ίδε...», έβγαινε από το στόμα του αυτό το ουράνιο φως σαν στήλη.

Για είκοσι επτά χρόνια διαποίμανε την τοπική Εκκλησία και αναχώρησε για τα

επουράνια το 1707. Ήδη από την επίγεια ζωή του από το στόμα και τις καρδιές όλων χαρακτηριζόταν ως άγιος. Αυτό φάνηκε λίγα χρόνια αργότερα, κατά την ανακομιδή του λειψάνου του. Βρέθηκε σχεδόν άφθορο και ευωδιάζον. Το μεγάλο μέρος του λειψάνου αυτού βρίσκεται στην Ιερά μονή Προδρόμου Γορτυνίας. Ο άγιος είναι προστάτης της Γορτυνίας, της Αρκαδίας, αλλά και όλων των ανθρώπων όπου γης!